

Видулъ.

Сега ще чуешъ, чадо, що ще правимъ,
Но първѣнь чуй: ти любишъ ли Недѣлка?...

Босилка.

Какви сж тия думи, татко?

Видулъ.

Кажи, ти вѣра хранишъ ли у него?

Босилка.

О, татко, що ме туй сега запитвашъ?

Видулъ.

Такова времето сега е, дъще —
Не знаемъ що ще стане съ насъ следъ малко,
Пъкъ азъ съмъ старъ, неджгавъ, боленъ вече,
Безъ менъ съвсемъ сираче ще останешъ,
Та може би, ще има нужда съ него
Да бѣгашъ ти презъ Дунава — у Влашко.

Босилка.

А ти?

Видулъ.

Казахъ ти вече, че съмъ старъ азъ много,
Че вече краката ми нещатъ ме носи, —
За бѣгство вече нѣмамъ сила, дъще!

Босилка.

Охъ, Боже мой!

Видулъ.

Не го обичашъ ли!
Отъ него се страхувашъ ти, Босилке?